

வேதாகம விளக்கவியல்

பாடம் - 6

கிறிஸ்துவுக்குள் மிகவும் பிரியமான சகோதர, சகோதரிகளே இயேசுகிறிஸ்துவின் இனிய நாமத்தில் அன்பின் வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இந்தப் பாடத்திலும், நாம் தொடர்ந்து வேதத்தை ஆழமாக படிக்கும் முறையின் இரண்டாம் படியினைப் பற்றி கற்றுக்கொள்ளப்போகிறோம்.

2. **விளக்கப்படுத்த வேண்டும்:** வேதத்தில் ஒரு பகுதி, எந்த அளவிற்கு அதிலே சொல்லப்பட்ட வரலாற்றிற்கு, கலாச்சாரத்திற்கு, இலக்கிய நடையிலே பொருந்துகிறது என்று சொல்லி நாம் கவனிக்க வேண்டியது அவசியம். மட்டுமல்ல அந்தப் பகுதியில் இருப்பவர்கள், குறிப்பாக, அந்த வேத பகுதியை எழுதியவருக்கும் தேவனுக்கும் உள்ள உறவு, அந்த வேத பகுதியை எழுதியவருக்கும் உலகத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றவற்றை நாம் பார்க்க ஆரம்பிக்கின்றோம். அந்த குறிப்பிட்ட பகுதியில் இருக்கிறவர்கள் எவ்விதமாக செயல்படுகிறார்கள் என்றும் உன்னிப்பாக கவனிக்கின்றோம். இதற்கு பின்பதாக நாம் வார்த்தைகளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறோம். அதின் மையக்கருத்துகளை மற்ற வேதபகுதியிலுள்ள வசனங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறோம். அதன் வாக்கியநடை, அழகு போன்றவற்றை மற்ற வேத பகுதியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க ஆரம்பிக்கின்றோம். இதைத் தொடர்ந்து அந்த குறிப்பிட்ட வேதபகுதி அல்லது ஒரு புத்தகத்தின் கலாச்சாரப் பின்னணியைப் பற்றி சிந்திக்க ஆரம்பிக்கின்றோம். இவ்விதமாய் சிந்திக்க ஆரம்பிக்கும்போது, அந்த காலக்கட்டத்திலுள்ள கலாச்சாரத்தை உணர்ந்து படிக்கும்போது, நாம் ஒரு தெளிவான விளக்கத்தை அந்த குறிப்பிட்ட வேதபகுதிக்கு கொடுக்க முடியும் என்று நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவ்விதமாக வேதத்தை கூர்ந்து கவனித்து பின்பதாக வேதத்தை விளக்கப்படுத்த ஆரம்பிக்கின்றோம்.

3. **நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்:** வேதாகமம் என்ன நோக்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, பரிசுத்த ஆவியானவர் மனிதனைக் கொண்டு எழுதினாரே, அதற்கு சரியான அர்த்தம் என்ன? அந்த சரியான அர்த்தம் எவ்வாறு என் வாழ்விற்கு பொருந்துகிறது? என்று பார்க்கிற இடம்தான் நடைமுறை படுத்துகிற பகுதி. ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை நம் வாழ்வில் நடைமுறைப்படுத்துமுன்னர் ஒவ்வொருவரும் அந்த வேத பகுதியை நன்கு கூர்ந்து கவனித்து அதை விளக்கப்படுத்தி பின்பதாக நம் வாழ்வோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். வாழ்வின் சூழ்நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டும். அதன் அர்த்தத்தின் மீது நம்முடைய தியானத்தை வைக்க வேண்டும். பிறகு நடைமுறையில் செயல்படுத்திக் காண்பிக்க வேண்டும்.

ஒன்பது கேள்விகளோடு நாம் இதை சிந்திக்க முடியும்:

1. நான் பின்பற்ற வேண்டிய ஏதாவது மாதிரி இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா?
2. நான் விட வேண்டிய பாவம் இதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா?
3. நான் சுதந்தரித்துக்கொள்ள வேண்டிய வாக்குத்தத்தம் இதில் இருக்கிறதா?

4. நான் சொல்லவேண்டிய ஜெபக் குறிப்பு இதில் இருக்கிறதா?
5. நான் கீழ்ப்படிய வேண்டிய கட்டளை இதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா?
6. நிபந்தனை ஏதும் எனக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா?
7. நான் மனப்பாடம் செய்யவேண்டிய வார்த்தைகள் இருக்கிறதா?
8. என்னுடைய தவறு ஏதும் இதில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளதா?
9. நான் சந்திக்க வேண்டிய சவால் ஏதும் இதிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா?

இவ்விதமாக நாம் வேதத்தின் அர்த்தத்தைப் பார்த்து அதை நம் வாழ்விற்குக் கொண்டு வருகிற இடத்தைப் பற்றி இந்த முறை சொல்லுகிறது.

வேதத்தை விளக்கப்படுத்தும்போது நாம் செய்யவேண்டிய சில முக்கியமான காரியங்கள்:

நீங்கள் தேவனுடைய வார்த்தையை சரியாக புரிந்து கொள்ள விரும்புகிறீர்களா? அதை சரியாக விளக்கப்படுத்தி மற்றவர்களுக்கு புரிய வைக்க விரும்புகிறீர்களா? அப்படியானால் கீழ்க்கண்ட காரியங்களை கவனித்து உங்கள் வாழ்க்கையில் வேதத்தை வாசிக்கும்போது பயன்படுத்த வேண்டும். மற்றவர்களுக்கு விளக்கப்படுத்தும்போதும் பயன்படுத்த வேண்டியது அவசியம்.

1. வேதமே வேதத்தை விளக்கும்படி விட்டுவிட வேண்டும்:

வேத வசனத்தைக் கொண்டு வேதத்தை விளக்கம் கொள்ள வேண்டும். வேத வசனத்தில் சில பகுதிகள் புரிவதற்கு சற்று கடினமானதுதான். 2 பேதுரு 3:16ல் அப்போஸ்தலனாகிய பவுல் எழுதின நிருபங்களைக் குறித்து பேதுரு இவ்விதமாய் கூறுகிறார் “எல்லா நிருபங்களிலும் இவைகளைக் குறித்துப்பேசியிருக்கிறான். அவன் சொன்னவைகளில் சில காரியங்கள் அறிகிறதற்கு அரிதாயிருக்கிறது. கல்லாதவர்களும், உறுதியில்லாதவர்களும் மற்ற வேத வாக்கியங்களைப் புரட்டுகிறது போல, தங்களுக்குக் கேடு வரத்தக்கதாக இவைகளையும் புரட்டுகிறார்கள் என்று கூறுகிறார். ஒரு வேத பகுதியை புரிந்து கொள்வதற்கு மற்ற வேதபகுதியை பார்க்கும்பொழுது புரிந்து கொள்ள முடியும். வேதத்திற்கு ஜோடு வசனம் இல்லாமல் இருக்காது என்று வேதமே சொல்கிறது. ஒரு வசனத்திற்கு இணையான வசனம் வேதத்தில் இருக்கும். அதை அர்த்தம்பட விளக்கமாக கூறுகிற வேதபகுதி இருக்கும் என்பதுதான் வேதவல்லுநர்களின் கருத்து. ஆகவே நாம் வேதபகுதியைப் பார்க்கும்பொழுது, ஒரு பகுதி புரியாவிட்டால் அதன் இன்னொரு பகுதியை கண்டுபிடித்து அதை வைத்து விளக்க வேண்டும்.

உதாரணமாக, யோவான் 10:15 “நான் என்னுடையவைகளை அறிந்தும், என்னுடையவைகளால் அறியப்பட்டும் இருக்கிறேன். ஆடுகளுக்காக என் ஜீவனையும் கொடுக்கிறேன்” என்று கூறுகின்றார். இந்தப் பகுதியைப் பார்க்கும்பொழுது நமக்குத்தோன்றும், அவர் தன்னுடைய ஆடுகளுக்காக மாத்திரமே மரிக்க வந்தார். அவர் குறிப்பிட்டவர்களுக்காக அதாவது கிறிஸ்தவர்களுக்காக மட்டுமே மரிக்க வந்திருக்கிறார் என்று சிலர் நினைக்கலாம். அப்படிப்பட்ட போதனைகளை வரையறுக்கப்பட்ட பரிசுத்தம் என்று சொல்கின்றனர். ஆனால் அப்படி அல்ல. தன் ஆடுகளுக்காக மட்டும் அவர் மரிக்க

வரவில்லை. இதை விளக்கப்படுத்துவதற்கு 1 யோவான் 2:2 “நம்முடைய பாவங்களை நிவிர்த்தி செய்கிற கிருபாதார பலி அவரே. நம்முடைய பாவங்களை மாத்திரம் அல்ல. சர்வ லோகத்தின் பாவங்களையும் நிவிர்த்தி செய்கிற பலியாய் இருக்கிறார்” என்று வாசிக்கிறோம். இந்த இடத்தில் நமக்கு ஒரு கேள்வி வரலாம். எல்லாருக்காகவும் பலியானாரென்றால், ஏன் எல்லாரும் இரட்சிக்கப்படவில்லை? இந்த கேள்விக்கு இன்னொரு வேதபகுதியை நாம் பாக்க வேண்டும். 1 யோவான் 5:11, 12 “தேவன் நமக்கு நித்திய ஜீவனைத் தந்திருக்கிறார். அந்த ஜீவன் அவர் குமாரனில் இருக்கிறதென்பதே அந்த சாட்சியாகும். குமாரனை உடையவன் ஜீவனை உடையவன். குமாரன் இல்லாதவன் ஜீவன் இல்லாதவன்”. யோவான் 1:12 “அவருடைய நாமத்தின்மேல் விசுவாசமுள்ளவர்களாய், அவரை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் எத்தனை பேர்களோ, அத்தனை பேர்களும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாகும்படி அவர்களுக்கு அதிகாரம் கொடுத்தார்” என்று வாசிக்கிறோம். ஆகவே அவரை ஏற்றுக்கொண்டால்தான் இரட்சிக்கப்படுவோம். அவருடைய பிள்ளைகளாவோம். இந்த வசனத்தை புரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட வேத வசனத்தை மட்டும் நாம் பார்க்காமல், முழு வேதாகமத்தையும் பார்க்கிறோம். மற்ற வசனங்களையும் இணைத்துப் பார்க்கிறோம். ஜோடு வசனத்தை கண்டுபிடித்து இணைத்துப் பார்த்தோம். ஆகவே வேதத்தை வியாக்கியானம் செய்யும் முறை இப்படியாக இருக்க வேண்டும். ஒரு வசனத்தை இன்னொரு வசனம் விளக்கப்படுத்தும், அதிக விளக்கத்தைக் கொடுக்கும் என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

2. சந்தர்ப்ப, சூழலைப் பார்க்க வேண்டும்:

ஒரு வேத வசனத்தை பார்க்கும்போது, அதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள வசனங்களைப் பார்க்க வேண்டும். அது எந்த சந்தர்ப்பத்தில், எந்த சூழலில் காணப்படுகிறது. அதனுடைய முழு பகுதியும் எந்த சூழலை மையப்படுத்தி சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது, அதற்கு மத்தியில் வருகிற வசனம் அதற்கு ஏற்றதாகத்தானே இருக்கும் என்ற அர்த்தத்திலே புரிந்து கொண்டு நாம் அதற்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியது அவசியம். இன்றைக்கு அநேகர் இதை செய்யாததால்தான் நிறைய தவறுகள் நடக்கின்றது.

உதாரணமாக, எனக்கும் என் சகோரனுக்கும் இடையே ஒரு சில கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அப்படியிருக்கும்போது, யாராவது ஒரு நபர் என் சகோதரனிடமிருந்து வந்து என்னிடத்தில், உங்கள் தம்பி வேலைக்கு செல்வதில்லை என்றால், என் சகோதரன் வேலைக்கு செல்ல வேண்டும், இல்லாவிட்டால் அடி கொடுத்தாவது அனுப்ப வேண்டும் என்று சொல்கிறேன். இதை நான் எந்த சூழலில் சொன்னேன் என்பதை கவனிக்க வேண்டும். நான் சொன்ன வார்த்தையை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, உங்கள் அண்ணன் உன்னை அடிப்பதற்காக சுற்றித் திரிகிறார் என்று என்னிடம் கேட்ட நபர் என் தம்பியிடம் சொன்னால் எப்படி இருக்கும் என்று யோசித்துப் பாருங்கள். முழு அர்த்தமும் அடிபட்டு பகையை உண்டாக்குவதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது. நான் சொன்ன பதிலை, அந்த சந்தர்ப்பத்தோடு

இணைத்துப் பார்க்கும்போதுதான் சரியான அர்த்தமும் வரும். தேவையற்ற பிரச்சினையும் வராமல் இருக்கும்.

ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வேதவசனத்தின் ஒரு பகுதி. அந்த வேத வசனம் அந்த குறிப்பிட்ட பகுதியினுடைய ஒரு பகுதியாயிருக்கிறது. அந்த குறிப்பிட்ட வேதபகுதி வேதாகமத்திலுள்ள குறிப்பிட்ட புத்தகத்தின் ஒரு பகுதியாயிருக்கிறது. அந்த குறிப்பிட்ட வேதாகம புத்தகம், முழு வேதாகமத்தின் ஒரு பகுதியாயிருக்கிறது என்ற தொடர்ச்சியை நீங்கள் கவனிக்க வேண்டும். முழு வேதாகமத்தின் ஒரு பகுதிதான் வேதாகமத்திலுள்ள ஒரு புத்தகம். ஒரு புத்தகத்தின் ஒரு பகுதியைத்தான் நாம் படித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அந்த பகுதியின் ஒரு வசனத்தில் இருக்கின்ற ஒரு வார்த்தையைதான் நாம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்படி தொடர்புபடுத்தி பார்த்தால், முழு வேதாகமத்தையும் பார்க்க வேண்டும் என்ற கருத்தை பெறுகிறோம். ஆகவே முழு வேதாகமத்தையும் பார்க்க வேண்டும். அதற்குரிய பின்னணியையும் பார்க்க வேண்டும். அந்த பகுதியின் சந்தர்ப்ப சூழலைப் பார்க்க வேண்டும். வசனத்தின் முன்னும் பின்னும் உள்ள பகுதி என்ன சொல்கிறதென்றும் பார்க்க வேண்டும். இப்படி எல்லாவற்றையும் பார்த்து நாம் படிக்கும்போது, வேதத்தை மிக மிக சரியாக புரிந்து கொள்ள முடியும்.

உதாரணமாக, கொலோசெயர் 3:15 “தேவ சமாதானம் உங்கள் இருதயங்களில் ஆளக்கடவது. இதற்கென்றே நீங்கள் ஒரே சீரமாக அழைக்கப்பட்டீர்கள். நன்றியறிதலுள்ளவர்களுமாய் இருங்கள்” என்று வாசிக்கிறோம். இந்த வசனத்தைப் பொதுவாக தேவ சித்தத்தை அறிவது எப்படியென்று சொல்லி, இருதயத்தில் சமாதானம் இருந்ததென்றால், அதில் தேவ சித்தம் இருக்கிறதென்று அர்த்தம். ஒருவேளை கலக்கமாயிருக்குமென்றால், அது தேவ சித்தம் அல்ல என்று விளக்கப்படுத்துவார்கள். கொஞ்சம் இந்தப் பகுதியை நாம் உற்று கவனித்தால், அதைப்பற்றி அவர் சொல்லவில்லை. அதற்கு முன்னே உள்ள பகுதியைப் பார்க்க வேண்டும். அதில் குறிப்பாக கொலோசெயர் 3:12 – 15 வரையுள்ள வசனங்களை பார்க்க வேண்டும். “ஆகையால் நீங்கள் தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட பரிசுத்தரும், பிரியருமாய் உருக்கமான இரக்கத்தையும் தயவையும் மனத்தாழ்மையையும் சாந்தத்தையும் நீடிய பொறுமையையும் தரித்துக்கொண்டு ஒருவரையொருவர் தாங்கி ஒருவர்மேல் ஒருவருக்கு குறைபாடு உண்டானால், கிறிஸ்து உங்களுக்கு மன்னித்ததுபோல, ஒருவருக்கொருவர் மன்னியுங்கள். இவையெல்லாவற்றிலும் பூரண சற்குணத்தின் கட்டாகிய அன்பைத் தரித்துக்கொள்ளுங்கள்” இதை சொல்லிவிட்டு பவுல், தேவ சமாதானம் உங்கள் இருதயங்களில் ஆளக்கடவது என்கிறார். தேவ சமாதானம் உங்கள் இருதயங்களில் ஆண்டுகொண்டு இருந்தால்தான் நீங்கள் மற்றவர்களோடும் சமாதானமாய் இருக்க முடியும் என்ற அர்த்தத்தில் பவுல் எழுதுகிறார். இந்த அர்த்தத்தில் சொல்லப்பட்ட வசனத்தை, தனியாய் நாம் ஒரு அர்த்தத்தை சொல்கிவோமானால், அது தவறு. ஆகவே இருதயத்தில் சமாதானமிருந்தால், அது தேவ சித்தம், இல்லையென்றால் அது தேவ சித்தமல்ல என்பது ஒரு தவறான போதனையாக மாறிவிடுகிறது.

உங்கள் சிந்தனைக்கு ஒரு கேள்வி:

யாத்திராகமம் 3 முதல் 9 வரையுள்ள அதிகாரத்தில் மோசேயின் சூழ்நிலையில், உங்களை வைத்துப் பாருங்கள். என் ஜனங்களை அனுப்பிவிடு என்று பார்வோனிடத்தில் போய் சொல்லு என்று கர்த்தர் அனுப்பும்போது, மோசேக்கு இருதயத்திலே சமாதானமாயிருந்ததா? பயமாக இருந்ததா?

யோசித்துப் பாருங்கள். மோசே பயத்தோடு இருந்தான், வேறே யாரையாவது அனுப்பினார்கள் என்று சொல்கிற இடத்தில் இருந்தான். அவன் இருதயத்தில் சமாதானம் ஆளவில்லை. அவனுக்கு பயமும், கலக்கமும் இருந்தது. அப்படியானால், மோசே சென்று பார்வோனிடம் பேசுவது தேவசித்தம் இல்லையா? தேவதிட்டம்தான். யோசுவா வாழ்க்கையை சிந்தித்துப் பார்த்தால், தேவன் அவனைப் பார்த்து தெளிவாக சொல்ல வேண்டி இருந்தது. திகையாதே, கலங்காதே, நான் உன்னோடு கூட இருப்பேன். மோசேயோடு இருந்தது போல உன்னோடும் இருப்பேன் என்று சொல்லக் காரணம், யோசுவாவிற்கு பயமும், திகிலும் இருந்தது. அதற்காக மோசேக்கு அடுத்ததாக யோசுவா ஜனங்களை நடத்த வேண்டும் என்பது தேவ சித்தம் இல்லையா?

இன்றைய காலகட்டத்தில் அநேகர் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை எடுத்து விளக்குவதால்தான் தவறான உபதேசங்கள் வருகிறது. மாற்கு 4:35ல் “அக்கரைக்கு போவோம் வாருங்கள்” என்று சொல்லி இயேசு சொல்கிறதை பார்க்கிறோம். தேவ சித்தப்படிதான் அவர்கள் கலிலேயா கடலுக்குப் போகிறார்கள். மாற்கு 4:37ம் வசனத்தில் “பலத்த சுழல் காற்று உண்டாகி, படகு நிரம்பத்தக்கதாக அலைகள் அதின் மேல் மோதிற்று” என்று பார்க்கிறோம். அதற்கு பிறகு, இயேசு கேட்கிறார், ஏன் பயப்பட்டீர்கள்? ஏன் உங்களுக்கு விசுவாசம் இல்லாமல் போயிற்று? தேவ சித்தத்தின் படி தான் அவர்கள் பயணம் புறப்பட்டார்கள். ஏன் பயப்பட்டார்கள்? ஒரு வசனத்தை வைத்துக்கொண்டு வேதாகமத்தின் முழு அர்த்தத்தையும் புரட்டி விடக்கூடாது. பயமும், திகிலும் நம் இருதயத்தில் இருப்பது இயற்கை. அதற்காக தேவ சித்தம் இல்லை என்று சொல்லக்கூடாது. சிலர் சொல்வார்கள், தேவ சித்தம் என்றால், எல்லாம் சரியாக நடக்கும். தேவ சித்தம் இல்லாவிட்டால் அதில் குழப்பம், தடைகள் வந்துவிடும் சாத்தான் தடை பண்ணி விடுவான் என்பார்கள். நாம் வேத வசனத்தை அப்படியே நம்ப வேண்டும். பிசாசுக்கே அதிக வலிமை உண்டு என்று சொல்கிற இடத்தில் இன்று கிறிஸ்தவம் இருக்கிறது. ஆகவே, வேத வசனத்தின் முழு பகுதிக்கும் உள்ள சந்தர்ப்பத்தை பார்க்க வேண்டும்.

3. நம் கருத்து ஆழமானதாக இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் வேதத்தை வியாக்கியானம் பண்ணக் கூடாது:

நாம் வேத வசனத்தை விளக்கம் கொள்ளதான் விரும்புகிறோமே ஒழிய, அதிலே எப்படியாவது ஆழமானக் கருத்தை கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் நாம் வியாக்கியானம் பண்ணுவது அநேக தவறான விளக்கத்திற்கு கொண்டுபோய் விடுகிறதை நாம் பார்க்க முடியும். புதிய கருத்தை வித்தியாசமாய் கூறும்போது, கேட்கிறவர்களுக்கு

நன்றாய் இருக்கலாம். ஆனால் தவறாக விளக்கம் கொடுக்கிறோம். வேதத்தை வியாக்கியானம் பண்ணுவதை குறிக்கோள் அறிந்து செய்ய வேண்டும். யாருக்கும் புரியாமல் இருக்கவோ, அதை மறைக்கவோ கர்த்தர் நமக்கு தரவில்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதை தெரியப்படுத்ததான் கர்த்தர் விரும்புகிறார். கர்த்தர் நமக்கு எளிமையாக புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் தான் வேதத்தைத் தந்திருக்கிறார். வேதம் ஒரு மந்திரப் புத்தகம் அல்ல. தானாகவே அதன் அர்த்தம் வெளிப்படும் விதத்தில் பரிசுத்த ஆவியானவரால் கொடுக்கப்பட்ட புத்தகம். தெளிந்த புத்தியுள்ளவர்களாயிருங்கள் என்று சொல்கிற தேவன் நமக்கு தெளிவாகத்தானே வேதத்தை விளக்குவார். குழப்பமான, தெளிவற்ற நிலையில் வேதத்தைக் கொடுக்க தேவன் விரும்பமாட்டார். எல்லாரும் புரிந்து கொண்டு அதன்படி நடக்க வேண்டும் என்று தான் பரிசுத்த ஆவியானவர் தேவ மனிதர்களைக் கொண்டு வெளிப்படுத்திக் காண்பித்திருக்கிறார். வாசிக்கும்போதே புரியக் கூடிய விதத்தில்தான் பரிசுத்த ஆவியானவர் அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை பயன்படுத்தியிருக்கிறார். வேதத்தை ஆராய்ந்து படிக்கும்போது பரிசுத்த ஆவியானவர் அதனை விளங்கப்பண்ணுகிறார். அந்த வசனத்தினால் விசுவாசத்தைத் தூண்ட விரும்புகிறார். விசுவாசத்தினாலே இரட்சிக்கவும் விரும்புகிறார். ஆகவே வேதத்தில் சாதாரண அர்த்தத்தைத் தாண்டி வித்தியாசம், ஆழம் என்று நாம் பார்க்கக் கூடாது. பிறகு நேரடியாக கர்த்தர் கொடுத்த அர்த்தத்தை விட்டு விடுவோம்.

சில வார்த்தைகளுக்கு சொல் அர்த்தம் பார்க்க வேண்டும். சில வார்த்தைகளுக்கு உருவக அர்த்தம் இருக்கிறது. ஆகவே உருவக அர்த்தம் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தில் உருவக அர்த்தத்தைப் பார்க்க வேண்டும். சாதாரணமாக பார்க்க வேண்டிய வார்த்தைகளுக்கு சொல் அர்த்தம் பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு நல்ல வேதாகம ஆசிரியர், வேதத்தை ஆழம், விநோதம் என்ற அர்த்தத்தில் சொல்லித் தர மாட்டார். சரியான வேதாகம ஆசிரியராய் இல்லாதவர்கள், தங்கள் இஷ்டம் போல விளக்கம் கொடுத்து ஆழம், வித்தியாசம் என்ற அர்த்தத்தில் கொடுத்து மக்களைக் குழப்புகிறார்கள். சிலர் அவ்விதமாய் கேட்பதற்கு விரும்புகிறார்கள். எந்த ஊழியரும் கொடுக்காத, புது பிரசங்கத்தை நான் கொடுக்கப் போகிறேன் என்ற ஆவலில் செய்கிறார்கள். இவ்விதமாய் செய்கிறவர்கள், பரிசுத்த ஆவியானவர் தீர்க்கதரிசிகளைக் கொண்டு, வேதாகம ஆசிரியர்களைக் கொண்டு என்ன நோக்கத்தோடு கொடுத்தாரோ, அந்த நோக்கத்தை தவற விட்டு விடுவார்கள். வித்தியாசமாக கொடுக்கப்படும் விளக்கங்கள் எல்லாமே தவறானதாக இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. சரியான விளக்கத்தோடு வேதாகமத்தைப் படித்து, சரியாய் மற்றவர்களுக்கு விளக்கப்படுத்துவதே ஆசீர்வாதம்.

ஒருவர் முதல்முறையாக ஒரு சத்தியத்தைக் கேட்பார்கள். அது அவர்களுக்கு புதியதாகத்தான் இருக்கும். ஒவ்வொன்றையும் வேதாகம விளக்கவியலின் அடிப்படையில் விளக்கப்படுத்தும்போது சில காரியங்கள் புதிதாகத் தோன்றலாம். அது சரிதான். அதே வேளையில், நான் வித்தியாசமாகவும், ஆழமாகவுமே பேசவேண்டும் என்பதற்காக

வேதத்தை வியாக்கியானம் பண்ணினால், அநேக இடங்களில் தவறு செய்ய வாய்ப்பிருக்கிறது.

வேதாகம விளக்கவியலை படிக்கிற நாம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது, வேதாகமம் சொல்கிற அர்த்தத்தை நாம் புரிந்து கொண்டு, அதை நாம் பின்பற்றி, அந்த வேதாகம பகுதியை எழுதிய ஆவியானவர், வேதாகம ஆசிரியரைக் கொண்டு என்ன நோக்கத்தோடு கூறினாரோ, அதே அர்த்தத்தை சரியாக புரிந்து, மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். குறிப்பாக, வேதாகம கல்லூரியில் படிக்க விரும்பாதவர்களே தங்கள் இஷ்டம்போல விளக்கப்படுத்த விரும்புகிறார்கள்.

கேள்விகள்:-

1. வேதத்தை ஆழமாக படிப்பதற்கான மூன்று விதமான முறைகளில் விளக்கப்படுத்த வேண்டியதைக் குறித்துக் கூறுக?
2. வேதத்தை ஆழமாக படிப்பதற்கான மூன்றுவிதமான முறைகளில் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும் என்பதனைக்குறித்து சற்று விளக்கமாக கூறுக?
3. வேதத்தின் அர்த்தத்தை புரிந்துகொள்வதற்கு நாம் கேட்கவேண்டிய ஒன்பது கேள்விகளை வரிசைப்படுத்திக் கூறுக?
4. வேதத்தை விளக்கப்படுத்தும்போது, வேதமே வேதத்தை விளக்கும்படி விட்டுவிட வேண்டியதைக் குறித்து விளக்கமாக கூறுக?
5. வேதத்தை விளக்கப்படுத்தும்போது சந்தர்ப்ப சூழலைப்பார்க்க வேண்டியதின் அவசியத்தை உதாரணத்துடன் விளக்கமாக கூறுக?
6. வேதத்தை விளக்கப்படுத்தும்போது, நம் கருத்து ஆழமானதாக இருக்கவேண்டும் என்ற நோக்கில் விளக்கப்படுத்தக்கூடாது என்பதனைக் குறித்து விளக்கமாக கூறுக?

